

Віра Легка

Друга зупинка була в Києві. Ну в Київ вже як ми приїхали, там уже ми бачили пекло. На станції людей було повно, потяги ходили дуже рідко, а як прийде, то такий переповнений, що не тільки в середині, але й на даху також повно людей. На станції, під стінами лежать умираючі люди, а очі їх так глибоко позападалися, а в тих ямках повно вошей. І ми побули там два дні, поки ми дісталися додому.

Там жеж була 7 кілометрів від нас, цукрова фабрика. І то ті цукрові буряки, що повсюди вирощували. А цебто тоді не цукрові буряки, а ті бур'яки понасаджували, що насіння, висадки, як то казали. Ну і нас, хоча тоді мені 7 років, чи щось було і такі як ми, гонили збирати ті 'баґз', ті кузки, що то казали. Давали нам баночки такі, це щоб ми їх збирали, бо їх налітало біда зна скільки і те з'їдали їх. І пригадую одного хлопчиська, він може трошки старший за мене був, а може й так. Усе пильнував того бригадира, де він там, усе пильнував. А потім, десь там той бригадир, він смикнув того буряка і в банку ту поклав. Але він зауважив. Як він прийшов, як він витягнув того буряка з тої банки, як почав його гаратати тим буряком по лиці і з носа кров почала йому йти, а такі брутальні слова говорив на його, ой. То, то бачити він так, бо якись б другий що був, якесь серце мав, від би хоч би й знав, то вдавав що не зауважив, а той бачете зробив.

Не раз плачу, кажу до сестри – Я хочу їсти. А сестра каже – Віра, засипляй каже, як заснеш то їсти не будеш хотіти. Але як людина голодна то дуже тяжко заснути. І як люди голодні то ти не думаєш ні за які ласощі, а ти тільки думаєш за кусочок хліба. Ну і так кажу що – більшовики знищили наших родичів – батька і мати.